Kırmızı Pandanın Yeni Komşusu

Çınar BİBER

Kırmızı Pandanın Yeni Komşusu

Çınar BİBER

Sessiz bir dağın yükseklerinde, havanın serin, çam ağaçlarının fısıldadığı bir yerde bir kırmızı panda yaşardı. Tüyleri sıcak kızıl-kahverengiydi ve yüzündeki krem rengi desenler ona hep gülümsüyormuş gibi bir görünüm verirdi. Kabarık, halkalı bir kuyruğu ve küçük siyah patileri vardı. Her sabah güneşin zirvelerin üzerinden doğuşunu izler ve mutlu olurdu.

Kırmızı panda dağını çok severdi. Her taşı, her hışırdayan çalıyı bilirdi. Meyveler ve tatlı köklerle dolu küçük, örgü yapraklı bir sepet taşırdı. Bazen en sevdiği düz taşa oturur ve rüzgârı dinlerdi. Huzurlu bir hayattı ve hâlinden memnundu. Ama bazen, sadece bazen, bunu paylaşacak bir arkadaşı olsun isterdi.

Bir gün dağa yeni bir ses geldi. Yumuşak bir hışırtı ve hafif bir cıvıltıydı. Kırmızı panda büyük bir çam ağacının arkasından baktı. Orada, güneş ışığının düştüğü bir yerde, daha önce hiç görmediği bir kuş duruyordu. Tüyleri turkuaz, yeşil, mor ve bakır renklerinde parıldıyordu. Parlak kestane rengi bir boynu ve başında küçük bir tepeliği vardı. Kuş utangaç görünüyordu.

Kırmızı pandanın gözleri hayretle büyüdü. "Merhaba!" diye yumuşakça seslendi. Ama kuş ürkerek cıvıldadı ve bir çalının arkasına kaçtı. Kırmızı panda bekledi ama kuş dışarı çıkmadı. Nazikçe gülümsedi. "Sorun değil," dedi kendi kendine. "Belki biraz zamana ihtiyacı vardır." Sabırlı olmaya karar verdi.

Ertesi sabah kırmızı pandanın aklına bir fikir geldi. Küçük yaprak sepetini alıp bulabildiği en tatlı meyvelerle doldurdu. Onları monalın saklandığı çalının yanına koydu. Sonra biraz uzağa oturup bekledi. Monal koyu, utangaç bir gözle dışarı baktı. Meyveleri gördü ama kıpırdamadı. Kırmızı panda sadece gülümsedi ve hareketsiz kaldı.

Günlerce kırmızı panda küçük ikramlar bıraktı. Bazen meyveler, bazen tohumlar, bazen parlak bir kuvars parçası. Her seferinde uzaktan gülümseyip, "Günaydın, komşu," dedi. Monal onu yaprakların ve dalların arkasından izledi. Merak ediyordu ama hâlâ temkinliydi. Kırmızı panda hiç acele etmedi. Sabrın önemli olduğunu biliyordu.

Serin bir sabah monal çalıdan minicik bir adım attı. Sonra bir adım daha. Koyu, utangaç gözleriyle kırmızı pandaya baktı. Kırmızı pandanın yüreği hopladı ama sakin kaldı. Nazikçe başını sallayıp, "Bugün gün doğumu çok güzel," dedi. Monal tepelikli başını yana eğdi. Dinliyor gibiydi. Sonra bir adım daha attı.

Kırmızı panda dağ hakkında yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. Monala meyve bulmak için en iyi yerleri ve güneşlenmek için en sıcak taşları anlattı. Monal konuşmadı ama saklanmadı da. Açıklığın kenarında durdu, yanardöner tüyleri ışığı yakaladı. Kırmızı panda içinde küçük bir umut baloncuğu hissetti. Belki, sadece belki, arkadaş olabilirlerdi.

Her gün monal biraz daha yaklaştı. Kırmızı panda bir ikram bırakıp sonra sessizce oturup gökyüzünü izlerdi. Monaldan oynamasını istemezdi. Konuşmasını da istemezdi. Sadece sabahı paylaşırdı. Monal bundan hoşlanıyor gibiydi. Meyveleri gagalayıp sonra kırmızı pandaya gözlerinde daha az korkuyla bakardı.

Bir sabah monal konuştu. "Gün doğumu çok güzel," dedi yumuşak, utangaç bir sesle. Kırmızı pandanın kuyruğu sevinçle sallandı. "Evet, öyle!" dedi. "Ben her gün izlerim." Monal başını salladı. "Ben de," dedi. "Eskiden, kendi evimde, ağacımdan izlerdim." Birbirlerine baktılar ve kırmızı pandanın yüzünde minik bir gülümseme belirdi. Ortak bir şeyleri vardı.

Ertesi gün monal kırmızı pandayı bekliyordu. Bir kayanın üzerinde duruyordu, tüyleri parlıyordu. "Sessizliği seviyorum," dedi monal. "Ben de," dedi kırmızı panda. "Sabahları dağ huzurludur." Monal derin bir nefes aldı. "Gün doğumunu birlikte izlemek ister misin?" diye sordu. Kırmızı pandanın gözleri parladı. "Çok isterim," dedi.

Böylece düz taşın üzerinde yan yana oturdular. Gökyüzü pembe ve altın rengine döndü. Monalın tüyleri ışıkta parıldadı, kırmızı pandanın kızıl tüyleri sıcacık parladı. Konuşmalarına gerek yoktu. Sadece izlediler. Monal biraz daha yaklaştı ve kırmızı panda göğsünde sıcak bir parıltı hissetti. Bu bir dostluğun başlangıcıydı.

O günden sonra her sabah buluştular. Kırmızı panda meyveler, monal tohumlar getirdi. Kahvaltılarını paylaşıp güneşin dağların üzerinden tırmanışını izlediler. Bazen sohbet ettiler. Bazen sessiz kaldılar. Ama hep birlikteydiler. Monal artık utangaç değildi ve kırmızı panda artık yalnız değildi.

Bir sabah monal, "Bana sabır gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi. Kırmızı panda gülümsedi. "Çalından çıktığın için teşekkür ederim," dedi. İkisi de güldü. Monal parıldayan kanatlarını açtı ve kırmızı panda kabarık kuyruğunu salladı. Uzun, çok uzun bir süre arkadaş kalacaklarını biliyorlardı. Dağ her zamankinden daha sıcak ve daha dostça hissettiriyordu.

Kırmızı panda yeni dostlukların zaman aldığını öğrendi. Küçük bir tohum gibi, büyümek için sabır isterler. Beklediği için mutluydu. Monal herkesin korkutucu olmadığını öğrendi. Bazı komşular kibardır. Ve her sabah, güneş doğduğunda, birlikte izlediler; sessiz bir dağda iki arkadaş, mutlu ve huzurlu.

Yani eğer bir gün sessiz bir dağa giderseniz, yan yana oturan bir kırmızı panda ve bir monal kuşu arayın. Gün doğumunu izliyor, meyve paylaşıyor ve gülümsüyor olacaklar. Ve size kendi dillerinde, sabrın dostlukları çiçek açtırdığını söyleyecekler. Son.